

Мірабіліт

- Мірабіліт (глауберова сіль) - $\text{Na}_2[\text{SO}_4]10\text{H}_2\text{O}$
- Фізичні властивості. Блиск скляний або мірабіліт матовий. М'який або середньої твердості. Колір білий або безбарвний. Риска біла. У кристалічного мірабіліту досконала спайність в одному напрямку. На повітрі втрачає воду і покривається нальотом білого порошку, легко розсипається. Скоринки, вицвіти і суцільні зернисті або щільні маси. Кристали голчасті. Сингонія моноклінна.
- Відмінні ознаки. Для мірабіліту характерні неметалічний блиск, невелика твердість (мірабіліт не дряпає скло), гіркувато-солоний, холодний смак.
- Хімічні властивості. Смак гіркувато-солоний, холодить. Легко розчиняється в воді.
- Походження поверхневе. Мірабіліт лагунний, озерний хімічний осад. Випадає при пониженні температури води (взимку); при підвищенні температури (влітку) розчиняється. Крім того, Мірабіліт утворює вицвіти на поверхні ґрунту.
- Місцезнаходження. Зустрічається в морських заливах і озерах, іноді у вигляді вицвітів на поверхні ґрунту.

• Мірабіліт або глауберова сіль. Виявив її Гляубер Йоганн Рудольф. Відкриття глауберової солі датоване зимою 1626 року і безпосередньо пов'язане з перенесеною в 1625 році Глаубером хворобою — сипним тифом, у той час іменованого «угорською лихоманкою». От як сам Глаубер описував це: "Трохи відійшовши від хвороби, я прибув в Неаполіс (латинізована назва Нойштадта, по-німецьки — «нового міста»; він розташований на річці Вигляд за 25 км на південний схід від Бонна). Там у мене знову почалися напади, і я повинен був залишитися в цьому місті. Хвороба настільки ослабила мій шлунок, що він не міг ні приймати, ні переварювати ніяку їжу. Місцеві жителі порадили мені піти до джерела, що знаходиться поблизу виноградника за годину ходьби від міста. Вони сказали, що вода джерела поверне мені апетит. Слідуючи їхній раді, я узяв із собою великий шматок хліба; мені сказали, що повинен буду весь його з'їсти, але я мало вірив у те, що це мені якось допоможе. Прийшовши до джерела, я намочив хлібний м'якиш у воді і з'їв його — причому з великим задоволенням, хоча перед цим не міг дивитися без огиди на найвишуканіші ласощі. Узявши кірку, що залишилася від хліба, я зачерпнув нею води з джерела і випив її. Це настільки порушило мій апетит, що врешті-решт я з'їв і «чашку» з хліба, якою черпав воду. Додому я повернувся таким, що значно окріпнув і поділився своїми враженнями з сусідами. Я відчував, що якщо і далі лікуватимуся цією водою, функції мого шлунку повністю відновляться. Я запитав, що це за вода. Мені сказали, що в ній міститься селітра. чому тоді, не будучи досвідчений в

